

GELECEĞİ DÜŞLEMEK

26

Sevda küçükken, oturup hayaller kurmayı, özellikle de geleceği hayal etmeyi çok sevdi. En çok da gelecekteki eğitim yöntemlerini çok merak ediyordu.

Yine bir gün okulda, Türkçe dersinde öğretmeni ders anlatırken Sevda yine hayallerine daldı. Hayalinde rengarenk bir okuldaydı. Okulun tüm duvarları ve sınıfları gökyağıyla boyanmıştı. Dokunduğunda bütün renkleri hissedebiliyordu. Defter ve kalem yerine parmağıyla havaya yazılar yazabiliyor ve yine parmağıyla tek dokunuşta silebiliyordu. Yüksek sesle dersle ilgili söylediği tek bir kelimede, o konudaki tüm bilgi sesli olarak anlatılmaya başlıyordu. Yazılar uzun kalemle yazılıyordu. Sınav ya da yazılı yoktu. Onun yerine sınav yapan robot öğretmenler vardı. Bu robotlar öğrencinin gözbebeğinden konuyla ilgili neyi doğru, neyi yanlış bildiğini anlayıp not verebiliyorlardı.

Havaya yazı yazarken harfler kendi kendine yan yana gelerek kelimeler oluşturuyorlardı. Okulun çatısı camdandı ve her sınıfta gökyağı görülebiliyordu. Üst katlara çıkan merdivenler çocuklar geçerken kendiliğinden oluşuyor ve onlar çıktıktan sonra tekrar yok oluyordu.

Ders sırasında, o dersin geçtiği mekânlara, samanlara dönmek mümkündü. Hatta geçmişte o konuyla ilgili yaşamış kişilerle konuşmak bile iznlanma sayesinde mümkündü. Hava servisleriyle okula ulaşım çok rahat, trafik ya da hava kirliliği yoktu. Çocukların evdeyken üzerindeki kıyafetler, okul kapısından geçerken otomatik olarak okul kıyafetlerine dönüşüyordu. Sınıfların hepsinin yeri ciğerler ve ağızlarla kaplıydı. Tüm dersler yerdeki minderler üzerinde yapılıyordu.

Derken, Sevda arkadaşlarının onu sarımsıyla hayalinden uyandı. Sınıftaki herşey eski düzeninde ve eski yerindeydi. Sevda, gördüğü hayalin etkisiyle parmağıyla havaya yazı yazmaya ya da kafasını kaldırıp cam çatıdan gökyağına görmeye aştı. Memken olmadı. Ama Sevda hayallerinin bir gün gerçek olması umidiyle hep hayal kurmaya devam etti.

HİÇEŞEHİR ÇYDD
BETÜL TAŞAR
MEHMET AKİF ERSOY
ORTAOKULU
7-H

Betül TAŞAR

Coşkulu bir Nisan ayındaydık. Üniversite bölümümü seçmene on yedi gün kalmıştı. Benim hedefim belliydi. Astronom olmak istiyordum. Sekiz yaşımın beri her günümün en az yarım saatini "Ünlü astronom Sule Aydın yeni bir gezegen keşfetti." sözünü hayal ederek geçiriyordum. Fakat bir sorunum vardı, ailem beni desteklemiyordu. Beni bir yıl öncesine kadar tam destekleyen aileme ne olmuştu da üç yüz altmış derece değişerek beni desteklemiyorlardı? Anlamıyordum.

Okuldan eve dönerken metroyu kullanmıştım. Etrafımdaki insanları teker teker süzdüm. Acaba hepsi sevdiği mesleği mi yapıyordu? Metrodan indim, eve doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde annem ve babam masasında beni bekliyorlardı. Kapıyı örtüp su içtim sonra masaya doğru geçtim. Annem: "Hoşgeldin kızım. Senin bölümünü seçmene yardımcı olmak istiyoruz." dedi. Bende: "Tabi ki sizin fikirleriniz benim için çok önemli." dedim. Babam atıldı: "Bence baba mesleğini derin ettirmeli ve mühendis olmalısın." dedi. "Ne saçmalıyorsun Deniz?" diye babama gıktı annem. Benim kızım ünlü bir doktor olacak. Terzide çalıs çalıs belim ağrıyor artık, kızım doktor olunca ağrılarima bir son verecek." dedi. Ben doktor ve mühendis olmak istemiyordum. Ben astronom olmak istiyordum. İnsan sevdiği işi yaparsa başarılı olur. Hem sizde benim astronomi okumamı istemiyormuydunuz?" dedim. "Biz senin astronomi okumak istemeni gelip geçici bir heves olarak gördük kızım. Sırf senin kalbin kırılmasın, hayallerin yıkılmasın diye desteklemeye çalıştık. Bu ilk koşullarında bir astronom olman imkansız." dedi annem. "Üstelik sen bir kızsın, astronom dediğin erkek olur." diye söylendi babam. "Başta da dediğim gibi sizin fikirleriniz benim için çok önemli ama hayatımda derin bir yara açarak sırf sizi istediğiniz mesleği yapma uğrunda yaşamım boyunca bir pişmanlık duymak istemiyorum. Lütfen birazcık beni anla dedim. Babam: "Kızımız haklı. Canan bu onun hayatı kendi istediği bölüme girmeli. Bunun sonucunda başarılı da olabilir başarısız da. Bu konuda önemli olan kızımızın hayallerinin peşinden giderek mutlu olması. Birincik kızımızın üzülmesini asla ama asla istemeyiz." dedi.

"Çok haklısın Deniz." dedi annem ve devam etti. Canım Şulem, kendi çıkarlarımız için senin meslek seçimini yönlendirmemiz çok büyük bir hataydı." dedi Sonra saatlere sohbet ettik. Çok mutlu ve heyecanlıydım. Astronom bölümünü işaretleyerek kağıdı öğretmene uzattım. Arkadaşlarımla seçtiğimiz bölümler hakkında konuştuk. Herkes çok cesur biri olduğumu söyledi. İçimde hiç pişmanlık yoktu. Çok zor bir karar vermiştim ama doğru kararı vermeyi başarmıştım. Kendimi çok özgür hissediyordum. Ailemin baskılarına direnerek hergün hayallerime daha sıkı sarıldım. Gerçekten, hayal etmenin başarmanın yarısı olduğunu anladım. Yıllar sonra bir astronom olmuştum. İlk Türk Kadın Astronom Şule Aydın ünvanını almanın verdiği gururla yarıp tuttuğurken bir telefon geldi. Telefondaki annemdi. Bana şöyle söyledi: "Sen imkansızı başardın kızım". Hemen ardından babamın sesi duyuldu: "Canım kızım, gurur kaynağım, Şulem sen bana astronomların sadece erkek değil kadın da olabileceğini öğrettin. Çok sabırlısın. Tuttuğunu kopardın. Bütün Türkiye seninle gurur duyuyor."

GAMZE ARSLAN 7-A

ÇAĞDAŞ
YAŞAM
DİZA KURT
EĞİTİMEVİ

GAMZE
ARSLAN
7. SINIF
NÜKTE SÖZEN
ORTAKULU

GELECEĞİ ÇİZİYORUM

Çok kötü bir gündü. Yağmur yağıyordu. Dizlerime kadar uzanan botlarım su ile dolmuş beynim ise korku ile dolmuştu. Geç olduğunu fark ettim. Gözlerimden minik bir gözyaşı aktı. Bunun sebebi ise evimin yerini unutmuştum ve babamın gelmesi birkaç saat sürebilirdi. Yanımdaki kafeye girdim. Sıcaktı ve bir fincan sütlü kahvenin içimi ısıtabileceğini düşündüm. Kahve çok lezzetliydi. Bitmemesi için minik minik yudumlar alıyor keyfini çıkarıyordum. Kahvenin son yudumuydu şunu düşündüm; ya bugün yarın olsaydı ve tüm anılarım bir yalan olsaydı ciddi ciddi bunlar bu şekilde olsaydı ne olurdu? Dünya bir yalan mı ve ben bu yalanın parçasınıyım? Ve birgün uyanıp bunların hiç biri olmadı desek ne olur? Gerçeklik vardır ama gelecek var mı? Gelecek bu ve geçmiş yok mu? Bu sorular beynime girmiş ve beynime tekme atıp bizi unutmaya diyordu sanki. Babamın geldiğini babam bana seslendiğinde anladım. Arabaya bindiğimde amcam oradaydı. Ama bu nasıl olmuştu? Babamı aradığımda sesim hoparlörde olmasına rağmen amcamın sesi yoktu. Tuhaf çok tuhaf Eve geldiğimde bu tuhaflikların beynimi zorladığını, uyumam gerektiğini fark ettim. Uyumadan önce her gün süt içerim. Her gün deyince aklıma kafede sorduğum cevapsız sorular geldi. Uyuyana kadar bu sorulara cevap bulacak annemede sütün bittimi sorusu için boş bir bardak verecektim. Normalde 10 dakika uyumadan önce süremi kitap okuyarak geçiririm ama bu sefer bilinmez soruyu cevaplayarak geçirecektim. 10 dakika biter bitmez annem bayanlar uyku zamanı der. Bu seferde öyle oldu. Rüyamda tuhaf şeyler gördüm. Ama öyle böyle değil çok tuhaftı. Sanki bu olay olmuş gibi bir rüyaydı. Çünkü normalde sıra dışı şeyler görürüm. Bir sırdaş aramalıyım, güvенеbileceğim biri olmalı. Söylediklerimi ciddiye almalı. Bir arkadaşım benim sırdaşım olmaz mıydı? Çok güvendiğim bir arkadaşımı biliyordum. O benim sırdaşım olabilirdi.

- Tatlım hadi okul zamanı!

Evet şimdide okula gidiyorum, bu kadar derdin üstüne hemde!

- Geliyorum anne

"Dirdir dirdiri ditti" ders ziliydi bu ses.

Ders başlamış benim canım çoktan sıkılmıştı. Sınıfımızda Berkay bilmişlik taşıyor hiçbir soruya doğru cevap veremiyordu. Sadece o değil, bütün sınıf yanlış cevap veriyordu. Evet, evet bugünde berbattı. Ciddi ciddi öğretmen müzik dinliyor sınıf sanki çorba gibi birbirine karışıyordu. Berbat bir gün olduğu kesinlikle belliydi. Sanki rüyamda da bunlar olmuştu. Rüya diyince, bu tuhaflikları o arkadaşına söylemeliydim. Eğer ciddiye alırsa ona bundan başka tuhaflikları anlatabilirim.

Gerçekten, tuhaf olaylar aklıma çok karıştırıyor. Bu arkadaşım çok yoğun, çok ciddi biridir. Nasıl benim söylediklerimi ciddiye alıyor ve zaman buluyordu? Ay doğuyor gelecek benimle olacak. Bu gücü belki abartıyorum. Bazılarına göre çok çok abartıyorum.

Bir çizgi filimde olanlar gerçek hayattada oluyordu. Ama tam tersine ya hafife alıyorsam bunu.

Belki bu güç insanların işine yarar. Bunu uyuduğumda hayalimde göreceğim. Düşünsenize rüyamda geleceği görüyorum. Hayatımın konusu gelecek.

Ben bu gücü nasıl kullanacaktım. Bunları söylerken sonunda uyuyakalmıştım. Beni ciddiye alan bir tek kişi vardı. Doğru ben bir deliyim. Yani insanların gözünde tam bir deliyim. Bu bir gelecek hikayesi ama benim hikayem neydi? Ne olabilirdi?

Deli kız olmak istemiyordum. Bundan sonra hep iyi rüyalar görüyordum. Gelecek iyi insana emanet. Kötü gelecek ne kadar kötü insan varsa ona bağlıdır. Pozitif bir dünya pozitif insanlardan oluşur. Negatif olmak ise negatif bir geleceğin yolunu açar. Yani ben ne geleceği görüyordum ne geçmiş. Hayat kendini yöneterek kendi kaderini yaratır. Ben sadece geleceği istedim ve hayatın kaderinin bir parçası oldum. Bu rüyanın gerçek olması bunu istememdi. Herkesin hayatının başka olması onun isteğine bağlıdır. Sorumu tekrarlıyorum "Gelecek var mı" Hayır yok. Gelecek tuval biz ressamız, hayat ise boya

Hayatı istediğimiz yere çizebiliriz. Gelecek ellerimizde.

Olamaz! İlk defa bu kadar mantıklı konuştum. Beynim yanıyor. Geleceği görmemem kötü oldu. Yine de geleceği çizmek güzeldi. Ciddi bir kişiydim artık unicorn, çikolata, kedicikler gibi tatlı şeyler beni etkilemiyordu. Annem

- Profesör kızım.'Dedi
- Profesör ne için?
- Kaç gündür kafa patlatıyorsun.
- Evet. Gelir misin?
- Ne oldu?
- Yemek yapmama yardım et.
- Tamam.

Annem köfte yapıyordu. O yere düşürdüğüm köfte resmini görmemiştim. Neredeyse hayatın üstüne basıyordum. Yani boyanın. Ne demiştim ben? İşte köfte çizdim annem köfte yapıyor. Acaba beni bilim dergisinin kapağın koyarlar mı? Koysalar ne güzel olurdu.

Evet bazen ödevlerim için kafa patlatmalıyım. Resim ödevi var. 100 yıl sonrayı resmetmeliyim. Ne tesadüf ama değil mi? Çok enerjğim ama enerjim kollarıma düşecek. Kollarımdan kaleme. Şunu şuraya. Bunu buraya. Evet bu bir uzaylı istilası. Akşam oldu uyumalıyım. Aaa uykum bir türlü gelmiyor. Gidip uyuduğum bir resim çizeceğim. Merhaba geleceğin tuvali, nasılsınız hayatın boyları? Evet ressamınız geldi. Uykum geldi. A ciddi misin baba? Olamaz resmime babamıda eklemişim. Ne de çizdim ki acaba? Hatırladım normalde babam uyurken yanımda olur. Ama uykum olmadığı bu gece yanımda olmak zorunda değildi. Uyuyamıyordum. Canım çok sıkılmıştı. Geleceği gördüğümü sandığım zaman cidden utanç verici. Beynim durmuş gibi oldum. Nedeni hala uyumamış olmam olabilirdi. Kolum ağrıyor. 100 yıl sonra resmi yüzünden çok yoruldum. Bayılmak üzereyim.

Bence arka plan boyanmamalı çok saçma. Eskiden saçmaydım uçan kedilerin varlığına falan inanırdım ama artık ciddi bir insanım. Yani artık yazıların üstün olduğunu düşünüyorum diyeceğimi sanıyorsanız yanılmadınız. Çünkü öyle. Evet hala bir uğraşım yok. O kadar zamandır bir filozof gibi konuşmaya çalışıyordum ama filozofluk zor. Sadece hiçbir şey yoktur diyerek olmuyor. Sorun bu işte.

Bir uğraş bulmalıyım mesela geleceği araştıran o bilim insanlarından olabilirim. Sonuçta o kadar geleceği hayatımla yaşadım. Zor olmamalı öyle değil mi? Olmaz yine az çok mantığım arttı. Beynim yanıyor. Ah yavaşça uyumalıyım. Yoksa stresten öleceğim.

- Canım uyan

Yok artık bu saatte uyanılmaz.

- Ne var baba?
- Gezi var ya

Olamaz unutmuşum. Saat 7' de burda olun denmişti. Bu bilim atölyesiydi. Gelecek araştırmam için bilgi toplamalıydim. Yatağa "güm!" diye atladım. Boş versene, ben geleceği resmedip rüyamda gördüm.

- Baba uyu.
- Ne!
- Nasıl?
- O geziye günlerdir gidiyorum. Biraz fazla gezdim ha

Babam yüzüne şaşırma benzeyen tiksinden kızgınlıkla birleşmesiyle oluşan tuhaf bir ifade takınmıştı.

Ben de ona ne oldu? der gibi bir ifade ile baktım. Birbirimizin ifadesini anlamayınca odalarımıza girdik. Çok yorulmuş boş ver ifadesini sürekli yapmam nedeniyle yüzümün şekli bile değişmişti. Esnemenen duramıyordum. Bir uzay resmi çizip üstüne oturdum. Bunun anlamını ben bile biliyor degildim.

Evet bir daha baktım hala bir anlamı yoktu.

Bir fincan kahve aldım ve sıcak bir yere oturdum. Aklıma o kötü gün geldi. Hani evimin yerini unuttuğum. Evet kafe sıcak, kahve lezzetliydi. Yine mi yaşıyordum bu olayları? Sanırım evet

Ama bu nasıl oluyordu? Kim yapıyordu bunu. Neden yapıyordu? Nasıl yapıyordu? Ne için yapıyordu? Hayır olamaz, bu soruların beynimi ele geçirmesine izin vermeyecektim. Hayır olmaz, asla yapamam. Ya da boşver gitsin yeni şeylerle uğraşacaktım ama beyin hücrelerimin beyindeki hücrelerinin bile aklına girmişti.

Sorularıma cevap yoktu. Sinirim bozulmuştu. Benim bu şekilde uykum yavaş yavaş geliyordu. Ama yavaş bir şekilde.

Sorumun cevabını buldum! Dinlemek sayesinde sorumun cevabı eski sorularımdaydı.

Ben bu kadar geleceğe doydum ama hala aklımda bir şey var. Aslında bu bir soru değil. Aklımdaki bu şey bir projeydi. Bu soruları insanlar çözecekti. Afişin sorusu birden fazla soruya eşitti.

Soru " Gelecekteki planın ne? " " Gelecekteki hayalin ne? " Evet artık bu soruları size cevaplatıyorum.

HATİCE GELİK
GYDD MALTEPE ŞB.
ŞEHİT HÜSEYİN FİDAN
ORTAOKULU 5. SINIF